

РЕШЕНИЕ

№ 3858

гр. София, 04.08.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 29 състав, в публично заседание на 25.05.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Красимира Милачкова

при участието на секретаря Петя Кръстева, като разгледа дело номер **8185** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 25 от Закона за Х. /ЗХ/ във вр. с чл.145-178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на „Н. Д.”, с ЕИК *, с. М, обл. П, против отказ на Държавната К. по Х. (ДКХ), по искане на жалбоподателя с вх. № И-1667/25.08.2010г. за прекратяване действието на издадено разрешение, преди изтичане на срока му.

В жалбата се твърди, че мълчаливият отказ е незаконосъобразен, поради неспазване на изискването по чл. 57, ал.1 във връзка с ал. 6 от АПК за произнасяне по искането в определените за това срокове. Иска се отмяна на оспорения административен акт и присъждане на деловодни разноси.

Ответникът – Д. К. по Х., чрез процесуалния си представител оспорва жалбата като недопустима поради липса на правен интерес от страна на жалбоподателя – счита, че обжалваният административен акт не поражда правни последици за искателя, поради изтичане на срока на разрешителното, преди празглеждане на делото – евентуално оспорва същата като неоснователна.

След като прецени представените по делото доказателства и обсъди доводите, изложени от страните, съдът в решаващия състав намира следното от фактическа и правна страна.

Жалбата е процесуално допустима, като подадена от лице, което има правен интерес от оспорването, в законоустановения срок за това; разгледана по същество, тя е основателна.

Съдът в настоящия състав не споделя виждането на ответника за недопустимост на

жалбата, поради липса на правен интерес, предвид изтичане срока на издаденото разрешително. Правният интерес на жалбоподателя да оспорва мълчаливия отказ се основава на предвидената в закона възможност за това и обвързването на това действие с преклузивен срок по чл. 149, ал. 2 от АПК. Административният орган е следвало да се произнесе, по направеното искане в заседанието си на 21.09. 2010 г., от която дата за искателя тече едномесечен срок за обжалване. Този срок е спазен. Жалбата е подадена чрез административния орган до надлежния съд на 20.10. 2010 г., видно от отбелязването в представеното известие за доставяне (л.46 от делото). Законосъобразността на един индивидуален административен акт се преценява към момента на неговото издаване и след като при подаване на жалбата пред съда е бил налице правен интерес за жалбоподателя от атакуване на акта, то съдът е длъжен да се произнесе по съществото на жалбата.

Жалбоподателят притежава разрешение № 1003/02.06. 2009 г. за организиране на хазартни игри с игрални автомати, за срок от пет години, считано от 09.12. 2005 г. С искане вх. № И-1667/25.08. 2010 г., е поискал прекратяване на издаденото разрешение за организиране на хазартни игри с игрални автомати преди изтичане на срока му. Видно от самото искане, същото изхожда и е подадено от Н. А Д., в качеството ѝ на „Н. Д.". Следователно искането е подадено лично от организатора на хазартната игра и притежател на разрешението, чието прекратяване е поискано. По тази причина не намира приложение разпоредбата на чл. 17, ал. 1, т. 2 от Наредбата за необходимите документи за издаване на разрешения по ЗХ /Наредбата/. Въпреки това, на основание чл. 19, ал.3 от ЗХ, с писмо изх. № И-1667 от 31.08. 2010 г. от искателя е поискано представяне на оригинал от изрично нотариално заверено пълномощно за подаване на процесното искане, като е указано, че при непредставянето му ще последва отказ за издаване на разрешение. Това действие на административния орган е незаконосъобразно.

Съгласно чл. 81, ал. 2 от ЗХ, при постъпило искане от лицата, притежаващи разрешение по закона „председателят на държавната К. предлага на държавната К. прекратяване на действието на разрешението преди изтичане на срока му." Това предложение не е обвързано с проверки и проучвания, както при искането за издаване на разрешение за организиране на хазартни игри. По тази причина и поради факта, че не са налице нередовности в подаденото пред ДКХ искане, колективният орган е следвало да разгледа същото на заседанието си от 21.09. 2010 г. на основание чл. 57, ал.1 във връзка с ал. 6 от АПК.

Тъй като, с искането си с вх. № И-1667/25.08.2010г. за прекратяване действието на издадено разрешение, преди изтичане на срока му, жалбоподателят доброволно се отказва от правата, дадени му с процесното разрешение, ДКХ е следвало да прекрати действието му от датата, посочена в искането.

На заседание на ДКХ, проведено на 22.10.2010 г. е разгледано искането на „Н. Д.", като е установено, че не са представени в срок, изисканите с писмо изх. № И-1667 от 31.08.2010 г. документи, поради което е отказано прекратяване действието на разрешение № 1003/02.09.2009 г., преди изтичане на срока му. Този изричен отказ е материализиран в решение № И-1667/22.10.2010г. на ДКХ, за което решение не са представени доказателства да е съобщено на жалбоподателя.

Атакуваният мълчалив отказ, както и последващият изричен такъв, изхождат от компетентен орган – Държавната К. по Х., която съгласно чл. 18, ал.1, т.2 от ЗХ е овластеният от закона административен орган да „дава, отказва да даде и отнема

разрешения на организатори на хазартни игри по т. 1 за развиване, съответно за отнемане и/или прекратяване на дейността им в отделни обекти”. Поради това и като прецени оспорения акт на основание чл.168, ал.1 АПК, съдът в настоящия състав намира, че процесният отказ е постановен от компетентен орган и в установената форма, но при допуснато съществено нарушение на административнопроизводствените правила и се явява в несъответствие с материалния закон и целта му. Ето защо и на основание чл. 146, т. 4 АПК във връзка с чл.58, ал. 3 от АПК, отказът следва да бъде отменен, а преписката – върната за ново произнасяне, доколкото естеството на въпроса не позволява разрешаването му от съда. Предвид изхода на делото и направеното изрично искане от процесуалния представител на жалбоподателя, ДКХ следва да заплати на основание чл.143, ал.1 АПК сумата от 351,80 лв. (триста петдесет и един лева и осемдесет стотинки) – разноски, от които 300 лв. – възнаграждение за адвокат, 50 лв. – Д. такса и общо 1,80 лв. – банкови такси.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2, ал.3 и чл. 173, ал.2 АПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ отказа, обективиран в решение № И-1667/22.10.2010г. на Държавната К. по Х., по искане с вх. № И-1667/25.08.2010г. за прекратяване действието на издадено разрешение № 1003/02.09.2009 г. преди изтичане на срока му.

ВРЪЩА преписката на Държавната К. по Х. за ново произнасяне със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона съобразно изложеното в мотивите по-горе.

ОСЪЖДА Държавната К. по Х. да заплати на „Н. Д.”, с ЕИК *, сумата 351,80 лв. (триста петдесет и един лева и осемдесет стотинки) - разноски по делото.

Решението подлежи на касационно оспорване в 14-дневен срок от съобщаването му, пред Върховния административен съд.

Съдия: